

Преисторија

На основу анализе људских костију пронађених у пећини Каљао дошло се до закључка да су први људи на Филипинима живели пре 67.000 година. Претходна теорија, заснована на фосилним остацима Табонског човека са Палавана, указивала је да су људи на филипинском архипелагу били присутни 24.000 година. Негрити су један од најстаријих народа на архипелагу али се не зна поуздано од када ту живе. О пореклу древних Филипинаца постоји неколико супротстављених теорија. Најшире је прихваћена претпоставка да су аустронезијски народи почели да долазе на Филипине око 4000 година пре нове ере.

Првобитне државе

Иако су неке племенске заједнице остале изоловане постоји већи број оних које су прерасле у праве државе развивши обимну трговину са народима источне и јужне Азије, тј. са Индијом, Кином, Јапаном и појединим аустронезијским острвима. У првом миленијуму у приобалном подручју настају кнежевине које временом прерастају у поморске државе

У њима су се налазили *барангаји*, села или градови са високим степеном аутономије. Ове поморске државе биле су или независне или у савезништву са већим малајским, кинеским или индијским државама. На пример, поглавица Пути владао је Конфедерацијом Мађа-ас након што је од поглавице племена Ати, Марикуде, купио његове области. Мађа-ас је основан на острву Панај. Поред ове државе постојао је и Раџанат Бутуан, који је славу стекао за време владавине раџе Сри Бата Шаџа, као и Краљевина Тондо, под управом династије Лакандула, и Раџанат Себу, предвођен Раџамудом Сри Лумајем. Треба споменути и кинеско краљевство Маји, на челу са Гат Са Ли-ханом и Султанат Сулу, који је пре исламизације, такође био под управом Индуса на челу са раџом Сипадам старијим. У овом раздобљу настали су велики филипински епови: Хинилавод, Даранган и Бјаг Ни Лам-Анг.

Почетком XIV века долази до наговештаја о могућем расколу међу муслиманима на филипинском архипелагу. Махдум Карим и Хашим Сајед Абу Бакр, арапски трговац из Џохора, дошли су 1380. из Малаке на острво Сулу и основали Султанат Сулу тако што су преобратили тамошњег раџу. Крајем XV века Мухамед Кабунгсуван из Џохора проширио је ислам на острво Минданао, затим се оженио иланунском принцемом Парамисули и основао Султанат Магиндао. Доцније се ислам проширио на север све до острва Лузон на северу архипелага. Манила је такође исламизована током владавине султана Болкије од 1485. до 1521. године. Султанат Брунеј је покорио древно краљевство Тондо захваљујући преобраћењу раџе Салалиле у ислам. Међутим, заједница Игорота, и државе Мађа-ас, Маји, и краљевина Бутуан очувале су своју културу. У неким краљевствима био је присутан отпор исламизацији, што је довело до међуетничких сукоба који су знатно олакшали будућу шпанску колонизацију архипелага. Све ове државе су потпале под власт шпанске круне а становништво је хиспанизовано и покрштено.

Шпанска владавина

Португалски истраживач Фернандо Магелан је 1521. дошао на филипински архипелаг и прогласио га шпанским поседом. Међутим, Шпанци су почели да колонизују ово подручје тек 1565. када је Мигел Лопез де Легазпи дошао из Мексика и основао прву шпанску насеобину на острву Себу. Након што су се преселили на острво Панај, и учврстили савез са Висајцима, Шпанци су заузели Манилу. Током првих година шпанске владавине Манила је постала главни град Шпанских источних Индија, угушена је побуна у краљевству Тондо и поражен је кинески војсковођа Лимахунг. Шпанска владавина значајно је допринела стварању политичког јединства између расцепканих државица архипелага. Од 1565. до 1821. Филипини су били у саставу Вицекраљевства Нова Шпанија. У том раздобљу између Маниле и Акапулка саобраћала је флота великих бродова. Са америчког континента донети су кукуруз, кромпир, парадајз, бибер, и ананас. Католички мисионари преобратили су већину становништва у хришћане и основали школе,

Током своје владавине Шпанци су угушили више устанака домородачког становништва и спречили неколико упада кинеских пирата, Холанђана, и Португалаца. Британци су накратко заузели Манилу, у раздобљу од 1762. до 1764. али су након потписивања Споразума у Паризу 1763. морали да се повуку. У XIX веку филипинске луке су постале доступне бродовима из других земаља а у филипинском друштву дошло је до значајних промена. Многи Шпанци рођени на Филипинима, тзв. креоли, и они из мешовитих бракова су се обогатили. Поред тога прилив досељеника из Латинске Америке довео је до преузимања руководећих позиција које су традиционално имали Шпанци рођени на Иберијском полуострву. Револуционарне идеје су се такође шириле архипелагом. Незадовољство креола довело је 1872. до побуне у Кавитеу, што је био увод у Филипинску револуцију.

Револуционарна осећања су подстакнута 1872. након што су колонијалне власти погубиле три свештеника – Маријана Гомеза, Хосе Бургоса, и Хасинта Замору – оптуживши их да су подстрекивали народ на побуну. Ови догађаји су допринели стварању пропагандистичког покрета у Шпанији, под вођством Марсела I дел Пилара, Хосе Ризала, и Маријана Понсеа, с циљем спровођења политичких реформи на Филипинима. Пошто су покушаји да дође до промена наишли на отпор, Андрес Бонифасио је 1892. основао тајно удружење Катипунан, које се залагало за независност од Шпаније оружаним путем. Бонифасио и Катипунан су 1896. започели Филипинску револуцију. Фракција Катипунана, Магдало из провинције Кавите, свргнула је Бонифасија са места вође револуције и поставила Емилија Агиналда. Године 1898, Шпанско-амерички рат који је почео на Куби проширио се и на Филипине. Агиналдо је прогласио независност Филипина од Шпаније у Кавиту 12. јуна 1898. године. Прва филипинска република проглашена је наредне године.

Америчка владавина

Споразумом у Паризу из 1898. Филипинска острва је Шпанија уступила Сједињеним Државама за двадесет милиона долара. Када је постало јасно да САД неће признати Прву Филипинску Републику избио је Филипинско-амерички рат. Филипинци су поражени а архипелагом је почела да управља Острвска влада Филипинских острва. Након завршетка рата Американци су се обрачунали са државама насталим распадом Прве Филипинске Републике: Султанатом Сулу, Тагалашком Републиком, Републиком Негрос, и Републиком Замбоанга. У овом раздобљу филипинска култура је процветала, посебно кинематографија и књижевност. Данијел Бернам је направио урбанистички план Маниле чиме је омогућена њена каснија трансформација у модеран град.

Филипини су 1935. добили статус комонвелта на челу са Мануелом Кезоном као председником. Кезон је заслужан за увођење филипинског као националног језика, давање права гласа женама, и аграрну реформу. Планове за независност је током наредне деценије прекинуо Други светски рат и јапанска окупација архипелага. Јапанци су подржали марионетску Другу Филипинску Републику на чијем челу је био Хосе П. Лаурел. Током јапанске окупације почињени су бројни злочини, међу којима се истичу Батански марш смрти и масакр у Манили. Филипини су ослобођени након битке за Манилу 1945. године. Мануел Кезон је умро 1944. у егзилу у Сједињеним Државама а наследио га је Серхио Осмења. Процењује се да је током Другог светског рата погинуло више од милион Филипинаца.

Хладноратовско раздобље

Филипини су један од оснивача Уједињених нација. Потпуну независност су стекли 4. јула 1946. када су их признале Сједињене Државе, током председавања Мануела Рохаса. До половине педесетих година XX века, филипинске власти су се обрачунавале са припадницима комунистичке организације Хукбалахап. Њихова побуна угушена је током владавине Рамона Магсајсаја, наследника Елпидија Кирина. Након Магсајсаја на власт је дошао Карлос П. Гарсија. Он је започео спровођење економских мера под именом *Filipino First Policy*, које је наставио Диосдадо Макапагал. Макапагал је водио спор са Малезијом око територије на северном Борнеу.

На председничким изборима 1965. Макапагал је поражен од Фердинанда Маркоса. Маркос је на почетку свог мандата започео бројне јавне радове али је и оптужен за масовну корупцију. Велика друштвена превирања, до којих је дошло крајем његовог председничког мандата, Маркос је искористио за увођење ванредног стања. Овај период његове владавине обележила је политичка репресија, цензура, и кршење људских права. Између осталог, његов режим остао је упамћен и по екстравагантном животу владајуће клике док је већина Филипинаца живела у сиромаштву. Његов највећи противник, и вођа опозиције, Бенигно Акино млађи, убијен је 21. августа 1983. на Међународном аеродрому у Манили. Под притиском је 1986. пристао да распише изборе на којима је опозицију предводила Коразон Акино, удовица Бенигна Акина млађег. Маркос је проглашен победником али је због лажирања гласања дошло до тзв. *Револуције народне снаге*. То је имало за последицу бег Маркоса и његових сарадника из земље и постављање Коразон Акино на место председника државе.

Постмаркосова ера

Након свргавања Маркоса започео је повратак демократији и реформа друштва. То је отежавао висок спољни дуг, корупција на највишем нивоу, више покушаја пуча, природне непогоде, стална претња од комунистичких герилаца, и оружани сукоб са сепаратистима. Америчке трупе су 1992. окончале присуство на Филипинима. Током владавине Фидела В. Рамоса, изабраног 1992. године, филипинска економија се сврстала међу тзв. *азијске тигрове*, са просечном годишњом стопом раста БДП-а од 6%. Међутим, помаке у економији и на пољу политике, као што је мировни споразум са Националним ослободилачким фронтом Моро, поништила је финансијска криза у источној Азији 1997. године.

Рамосов наследник, Џозеф Естрада, преузео је дужност у јуну 1998. године. Привреда је већ током прве године његовог мандата остварила раст. Влада је у марту 2000. објавила рат против Исламског ослободилачког покрета Моро. Због оптужби за корупцију Џозеф Естрада је свргнут након протеста од 17. до 20. јануара 2001. а место председника преузела је дотадашња потпредседница Глорија Аројо.

Током деветогодишње владавине Глорије Аројо, филипинска привреда је остварила раст и успела да избегне рецесију. На изборима 2010. победио је Бенигно Акино III и постао петнаести филипински председник. Његова администрација ради на стварању аутономног политичког ентитета Бангсамора, који ће заменити Аутономни регион у Муслиманском Минданау. Поред тога, суочава се са несугласицама око територије на северном Борнеу и у Јужнокинеском мору. Привреда Филипина последњих година бележи високе стопе раста, који је 2013. износио 7,2%.

Политика

Филипини су демократска република са председничким системом власти. Унитарна су држава са изузетком Аутономног региона Муслимански Минданао који је у углавном изузет од надлежности републичке владе. Од Рамосове владавине постоје покушаји да се промени организација власти тако што би држава постала федерализовала.

Председник Филипина обавља функције шефа државе и председника владе као и главнокомандујућег оружаних снага. Бира га народ на изборима који се одржавају сваких шест година. Функцију председника једна особа може да обавља само у једном мандату. Филипински конгрес има два дома; сенат или горњи дом, чији чланови имају шестогодишњи мандат, и представнички или доњи дом, са члановима који имају трогодишњи мандат. Сенатори се бирају по већинском систему док се чланови представничког дома бирају по комбинованим систему, већински и пропорционално. Судску власт има врховни суд, који чини петнаест судија. Судије врховног суда именује председник на основу предлога Већа судија и адвокатске коморе.